

SABLE SORENSEN

LDIRE BOUND

PUTO ZLOVLKA

ROMÁN ZO SÉRIE VLCI SKAZY

PUTO ZLOVKA

ROMÁN ZO SÉRIE VLCI SKAZY

SABLE SORENSEN

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Sable Sorensen: DIRE BOUND (published by Hachette Book Group, Inc.) preložila Barbora Andrezálová

Translation © 2026 by Barbora Andrezálová
Zodpovedná redaktorka: Mgr. Anetta Letková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2025 by Sable Sorensen

All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Morušová 5, 93101 Šamorín, Slovensko

This edition is published by arrangement with the Subagent Andrew Nurnberg Associates International Ltd, 43 Great Russell Street, London WC1B 3PD, UK, in association with Andrew Nurnberg Associates Prague s.r.o., Jugoslávských partyzánů 17, 160 00 Praha 6, Czech Republic.

Webová stránka: zelenykocur.sk

Map copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado

Dagger ornament copyright © Vectorcarrot/Shutterstock.com

Exclusive content copyright © 2025 by Sable Sorensen

Cover art © 2025 by Sasha Vinogradova. Lettering by David Coulson.

Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-81-9

EAN 9788069010819

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

*P*re každého, kto premenil svoju
bolest' na silu.

NOCTURNA

VRCHY

TIENISTE

RABENFROST

HORA WOLFSBANE

STURMFROST
VLIE MESTO

INSFALL

POLIA

POLIA

EISENFALL
ZALAV

NACHTFALL

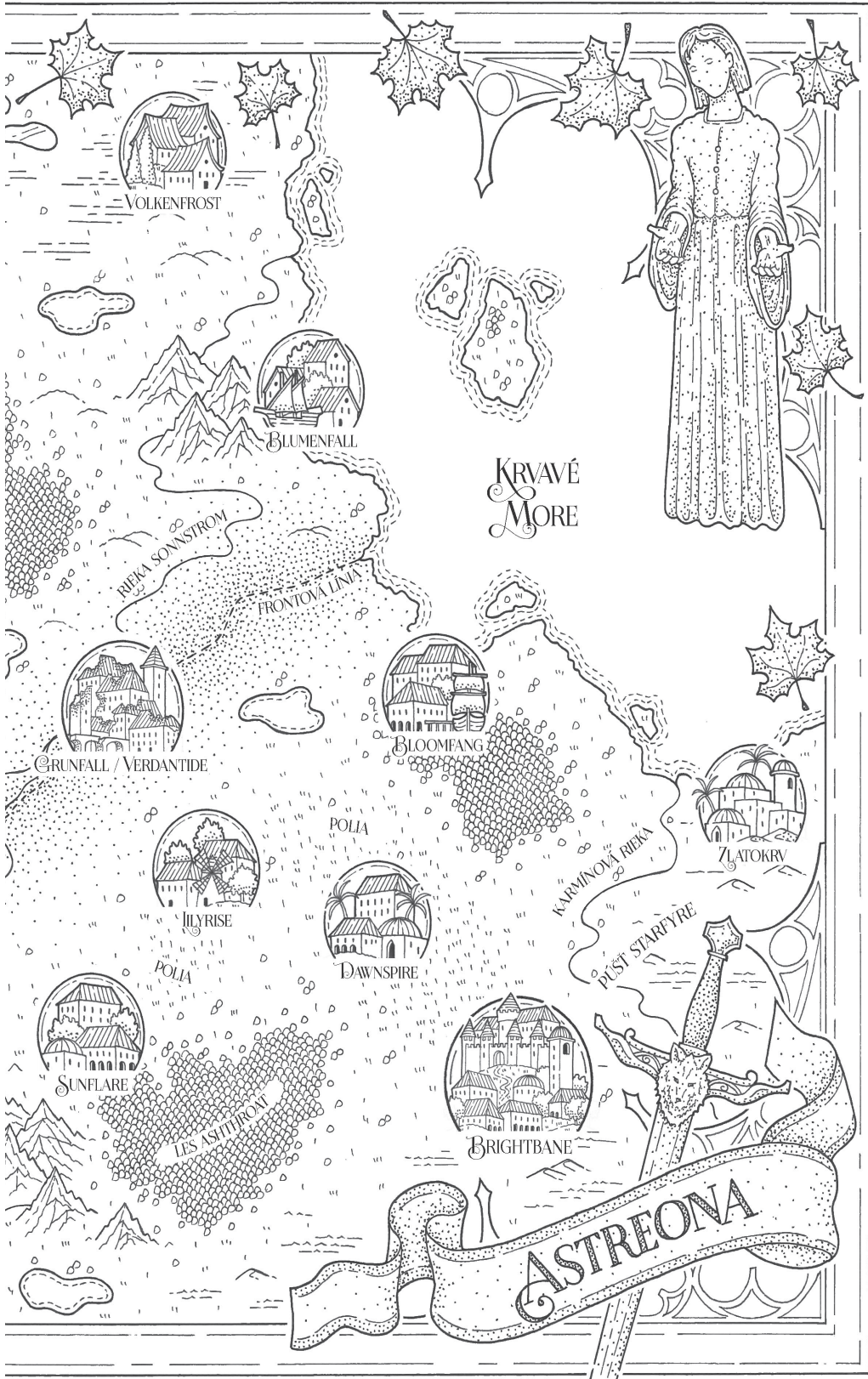
EISBLUMSKÉ
MORE

HALETHORASKÝ ZÁLV

FRONTOVÁ LINA

DEWDAGGER

VOLKENFROST

BLUMENFALL

KRVAVÉ & MORE

RIEKA SONNSTROM

FRONTOVA LINA

GRUNFALL / VERDANTIDE

BLOOMFANG

POLIA

KAMINOVÁ RIEKA

ZLATOKRY

JILYRISE

DAWNSPIRE

PŮST STARFYRE

SUNFLARE

POLIA

LES ASHTHROT

BRIGHTBANE

ASTREONA

UPOZORNENIE K OBSAHU

V tejto knihe sa vyskytujú témy určené len dospelým a explicitný obsah, ktorý môže byť pre niektorých čitateľov rušivý, vrátane násilia a erotiky. Kompletný zoznam upozornení a trópov nájdete na webovej stránke autoriek: www.sablesorensen.com.

PRÍRUČKY A DOPLŇUJÚCE MATERIÁLY

Rozpis štyroch svoriek Nocturny, slovník použitých pojmov, zoznam postáv a zoznam pesničiek nájdete v doplnkových materiáloch na konci knihy. Upozorňujeme, že môžu obsahovať mierne spojery!

PLUTO
ZLOVIKA

1

Krv mi kvapne do pravého oka. Raz. Dvakrát. Oslepuje ma a štípe.

Zvraštim tvár a ubolene zafňukám. Tá krv v oku fakt kurevsky páli.

Bolesť je skutočná.

Fňukanie nie.

Ak som sa za dvadsaťtri rokov svojho života niečo naučila, tak to, že ženská bolesť dodáva mužom sebavedomie. Prebúdza akýsi inštinkt hlboko v ich vnútri, ktorý ich presvedča, že majú navrch, aj keď všetky logické dôkazy priam kričia, že to tak nie je.

Sebavedomie zvádza mužov k nedbanlivosti.

A nedbanliví muži sú ľahkým terčom.

Dnes večer sme v nejakom starom sklade v Južnej štvrti, kde vzduch páchne po zhnitom ovocí. Po okrajoch ringu horia fakle, ktoré osvetľujú náš boj a na všetko vôkol vrhajú krútiace sa, tancujúce tiene. Dav napäto mlčí, no miestnosť sa aj tak zdá plná.

Dobre. Väčší dav znamená väčšiu výhru.

Počujem hlasné *buch, buch, buch*, ťažké kroky môjho súpera, ktorý sa ku mne pomaly blíži. Je to veľký svalnatý muž, o dobrých pätnásť centimetrov vyšší ako ja, vďaka čomu si nepochybne myslí, že je silný. Nie je to typ človeka, ktorý chápe, aká smrtiaca môže byť elegancia.

„Budeš ľutovať, že si sa narodila, dievčatko. Budú ti musieť zavrieť rakvu.“

Bohyňa, aký je nudný. Naše publikum to však žerie, súdiac podľa šialeného revu.

Do oka mi kvapne ďalšia krv. Dal mi poriadnu ranu pravým hákom do čela, to mu musím uznať.

Otočím hlavu nabok a s tvárou pritisnutou na udupanú zem v ringu predstieram slabosť. V dave sa mihne pohyb, niekto sa tlačí k okraju ringu.

Lee. Musel práve skončiť v práci.

Prekríži si svalnaté ruky na širokej hrudi, v bezchybnej tunike posla na tomto pochybnom mieste vyniká. Pobavene na mňa zdvihne obočie.

Takmer počujem jeho hlboký hlas, ako hovorí: *Prestaň sa s ním hrať, Meryn, a ukonči to, aby sme si ešte mohli užiť večer.*

Iste, má pravdu. Radšej by som teraz bola v jeho náručí, než ležala doluznačky v tejto smradľavej jame.

Tak dobre. Najvyšší čas ukončiť šou.

Môj súper sa približuje a ja znova zastonám a čakám, kým dorazí presne na to správne miesto. Nevidí pascu, ktorú som mu nastražila, hoci je taká zrejímavá. Hoci tento trik používam takmer v každom boji.

Nechce to vidieť, lebo som ho presvedčila o jeho sebavedomí. Je si istý, že bude tým mužom, ktorý porazí Meryn Cooperovú, neslávne známou Túlavú Mačku z Východnej štvrte.

Idiot.

Nakoniec sa dostane až ku mne a chystá sa ma chytiť, alebo si na mňa sadnúť, alebo ma udusiť – niečo predvídateľné. Dav

opäť vybuchne. Rozvášnení ožratí stávkari sa modlia, aby ma porazil, aby sa im vyplatila stávka proti žene.

Skloní sa ku mne, smrad z jeho úst mi ovanie tvár a vtedy to urobím.

Oviniem jednu nohu okolo jeho nohy a z celej sily, ktorú v sebe dokážem zmobilizovať, mu vrazím pätu do mäkkého tkaniva na zadnej strane kolena. Potom sa odkotúľam nabok, mimo jeho dosahu, a vyskočím na nohy.

„Kurva!“ Zrúti sa na zem, ktorá sa pod jeho tvrdým dopadom celá zatrasie. Počujem, ako mu z pľúc unikne vzduch.

Zaprie sa o dlane, no prv než sa stihne znova pohnúť, zaútočím. Kopnem ho do nosa a vychutnávam si sladké chrupčanie drviacich sa kostí. Rubínová krv mu steká po tvári a kvapká na podlahu. Zatacká sa a padne na zadok.

Skôr ako sa stihne opäť postaviť, skočím naňho a vrazím mu kolenom do rozkroku, aby zostal na zemi. Potom ho k nej pritlačím a zasypem jeho tvár ďalšími údermi. Nechcem ho zabiť; bojujem špinavo, ale nie až tak. Uistím sa však, že zostane ležať.

Jazvy a mozole na hánkach sa mi zase roztrhli a pomedzi zohnuté prsty mi kvapká krv. Na chvíľu si vychutnávam adrenalinový nával bolesti a jasnú myseľ, ktorá s ním prichádza.

Potom pritlačím predlaktie na mužovu priedušnicu, kým sa nezačne dusiť. „Vzdávam sa!“

Na záver mu ešte strelím facku, iba tak pre zábavu a ten dramatický efekt, keď sa mu tvár zvrtnie nabok. „Hlasnejšie, nech ťa počujú až na hrade.“

„Vzdávam sa!“

Davom sa rozľahne zúrivé mrmlanie, keď muža pustím a postavím sa, aby som si utrela krv z čela. Do ringu vojde uvádzач dnešných zápasov, zavalitý muž s hustými fúzmi, zdvihne moje zápästie do vzduchu a vyhlási: „Túlavá Mačka vyhráva! Ďalší zápas sa začína o dvadsať minút.“

Mince menia majiteľov a odmena putuje k hŕstke tých, ktorí boli dosť múdri, aby stavili na mňa.

Vždy ma trochu prekvapí, koľko ľudí stavia na môjho súpera, hoci im história jasne vraví, že by nemali.

Na tvári mi naraz pristane uterák. Stiahnem si ho a zbadám svojho trénera a suseda Igora, ako ma skúma pohľadom a na hnedej, vetrom ošľahanej tvári má nečitateľný výraz. Prekĺznem popod laná ringu, podídem k nemu a vystriem dľaň.

„Ideš si rovno po prachy ako vždy, však?“ zamumle Igor.

„Ja?“ zatiahnem sladko a zaklipkám mihalnicami. „Taká kultivovaná dáma ako ja by nikdy nemyslela na niečo také vulgárne ako peniaze. Zaujíma ma iba čaj, šaty a klebety.“

„Opatrne, zase ti začne krváčať tá rana na čele.“ Igor mi vtlačí výhru do ruky. „Dobrá práca, dievča, hoci na môj vkus to bolo trochu dlhé. S tými ubolenými výkrikmi by si sa mala prihlásiť do divadelného spolku.“

Pokrčím plecami, prerátam mince a rýchlo si spočítam zárobok. Dnes osem strieborných, čo pokryje matkine lieky z lekárne na najbližšie dva týždne. „Vieš, že dav potrebuje nádej, Igor. Pre všetkých je to zábavnejšie, ak si myslia, že majú skutočnú šancu.“

„Kým vyhrávaš, tak si rob, čo chceš.“ Podá mi fľašu s vodou a ja ju vylogám do dna. „Davey pripravuje o dva týždne zápas pre Colbridge. Pamätáš si toho slizkého hajzla z minulého roka? Nechceš si to zopakovať?“

Popraskám si krk a rozhliadnem sa po preplnenej miestnosti, či neuvidím Leeho. Aj napriek svojej nezvyčajnej výške by som v hmýriacom sa dave okolo ringu sotva niekoho našla.

„Jasné, ak sa uistíš, že všetci stavia proti mne. Lekárnik zvýšil ceny. Zdá sa, že niektoré potrebné suroviny rastú blízko frontu a je ťažké ich získať. Nabudúce by som chcela vidieť dvojnásobok tejto sumy.“

Igorov večne zamračený výraz sa prehĺbi. Ten chlap vyzerá nešťastne, odkedy ho poznám, čo je celý môj život.

Zrejme sa ponúkne, že mi pomôže s nákladmi na lieky pre matku, čo už roky odmietam. Nikto to dnes nemá ľahké.

Nechcem Igorovi ukrajovať zo skromných úspor. Zvládneme to, ako vždy.

Vtom mi ktosi ovinie teplú ruku okolo pliec a ja ucítim čistú vôňu borovicového mydla, známu arómu, ktorá ma okamžite upokojí. Opriem sa o Leeho pevné telo a pozriem sa mu do tváre – na ostré línie jeho čeluste pokryté jemným strniskom, žiarivé oči modré ako more.

Nikdy nevynechá ani jeden môj zápas a ja som naozaj rada, že mám aspoň raz v živote po boku niekoho, kto ma neochvejne a vytrvalo podporuje.

Lee mi venuje šibalský úškrn, z ktorého nevdojak napnem stehná, a zdvihne malé vrecúško, v ktorom to štrngá.

„Pekný zápas, mačiatko. Kúp svojej sestre niečo pekné od mňa k jej meninám.“ Keď sa k nemu nakloním, objímam ho okolo krku a pritiahnem si jeho tvár v zúfalej túžbe po jeho dotyku, strčí mi vrecúško do vrecka.

Skôr než ho stihnem pobozkať, niekto si odkašle a ja zdvihnem zrak, hoci mi myseľ ešte stále zahaľuje žiadostivá hmla.

„Ideme sa porozprávať s Daveym o ďalšom zápase,“ povie Igor a rozpačito sa pohne. „Nechám vás. Pred odchodom ma ešte vyhladaj, Meryn.“

Zvrtne sa a rýchlo odíde, a ja sa neviem ubrániť smiechu, ktorý zo mňa vyletí. „Chudák Igor. Myslím, že sme ho pohoršili.“

Lee sa na mňa lenivo usmeje, chytí ma za boky a stisne mi ich s temným príslubom. Priloží mi ústa k uchu. „Ešte šťastie, že mi nevie čítať myšlienky,“ zašepká a jeho horúci dych mi zrýchli tep. „Už by sa na mňa nikdy nemohol ani len pozrieť.“

Pritisnem sa k nemu bližšie, no zrazu vypukne rozruch. Davom si razí cestu nejaký rozgajdaný chlapík. Žltkasté oči upiera priamo na mňa.

„Ty suka!“ mumle neartikulovane a tacká sa smerom ku mne. „Zmanipulovala si stávky, ty sprostá malá štetka. Viem, že si to urobila!“

Zasmejem sa. „Týmito ústami bozkávaš svoju matku?“

Lee chladne sleduje scénu a kútiky úst má nepatrne vykrútené v náznak pobavenia.

Muž vytiahne z vrecka nôž, jeho tupá čepeľ sa zaleskne v slabom svetle. Vždy sa nájde niekto, kto nedokáže zničiť moje víťazstvo a kto sa tým nechá vyprovokovať.

„Prehral som kvôli tebe svoje posledné striebro! Za to zaplatíš.“

Zamáva na mňa nožom, no prv než urobí ďalší krok, som v pohybe. Ostrý kopanec do zápästia a nôž mu vykĺzne z ruky. Chytím ho, skôr ako stihne žmurknúť, a jedným rýchlym pohybom mu priložím ostrie tesne pod ohryzok.

„Aký si mal plán? Chcel si... Čo? Konfrontovať človeka, ktorý práve vyhral brutálny, ostro sledovaný boj, s týmto úbohým žabykláčom? Vyhrázať sa mi touto extrémne nebezpečnou zbraňou, ktorú tak zručne ovládaš?“

Pritlačím nôž silnejšie na jeho hrdlo a spod čepele vytečie tenký červený pramienok krvi. Muž zvráští tvár. Zacítim zápach moču a uvedomím si, že pustil do gatii. Úbohé.

„To máš za to, že si stavil proti žene. Vypadni odtiaľto. Ak ťa ešte raz uvidím na jednom z mojich zápasov, dokončím, čo som začala.“

Muž na mňa naposledy hodí divoký pohľad, otočí sa a rýchlo sa vráti späť do davu. Nikto sa za ním neobráti. Všetci sú príliš zaneprázdnení prípravami na ďalší zápas.

„Zasraný idiot,“ zamrmle si Lee popod nos. Potom ma chytí svojou veľkou rukou za moju, otočí sa k davu a ťahá ma za sebou k skupine stolov a stoličiek na druhom konci skladu. Sadneme si a on rýchlo otvorí ruksak, ktorý si priniesol, a vytiahne antiseptickú masť a nejaké obvazy.

Pritiahne si ma aj so stoličkou k sebe, pevne mi chytí bradu do dlhých prstov a začne mi natierať čelo štípajúcou masťou jemnejšie, než sa ma kedy dotkol ktorýkoľvek iný muž.

„Nehýb sa, mačiatko,“ povie prísny hlasom, ktorý nepripúšťa žiadnu diskusiu. „Táto rana je dosť škaredá.“

Toto je náš rituál, odkedy pred rokom začal chodiť na moje zápasy. Ja sa zraním, on ma ošetrí. Páči sa mi to viac, než by som kedy priznala – mať niekoho, kto sa o mňa stará.

Stretli sme sa na trhu v Severnej štvrti. Prišla som vyzdvihnúť Saelu zo školy, keď sa jeden vystrašený kôň vytrhol z rúk obchodníka. Mieril priamo na moju malú sestru a ja som bola príliš ďaleko, aby som mohla niečo urobiť. V tej chvíli som si bola istá, že budem iba bezmocne sledovať, ako mi umrie pred očami.

A vtom Lee skočil pred neho, zdvihol ruky v upokojujúcom geste a kôň jednoducho... zatal. Upokojil zviera a zachránil život mojej sestry.

Šla som mu poďakovať a v okamihu, keď sa naše pohľady stretli, som vedela, že budem jeho. Divoké stvorenie vie skrotiť len výnimočný muž.

„Znepokojilo ťa to? Ten chlap, ktorý ma práve napadol?“ spýtam sa. Je nezvyčajne tichý.

Jeho hlboký a nečitateľný pohľad sa stretne s mojím. „Vedel som, že Túlavá Mačka si poradí. Bol by som však rád, keby si súboje zbytočne nenaťahovala. Takéto zranenia nie sú potrebné. Jedného dňa, Meryn... jedného dňa môžeš naraziť na niekoho, kto ťa prekoná. Možno si to sprvu ani nevšimneš.“

Pohladiť ma prstom po líci a ja mu vyleziem do lona a priviním sa k nemu. „Ďakujem,“ zašepkám mu do pier. „Že si ma dal do poriadku. Že sa staráš, či nie som zranená.“

Lee mi vpletie prsty do tmavých vlasov, pevne si ma chytí a vtisne mi prudký bozk. Druhou rukou ma objíma okolo chrbta, priťahuje si ma hlbšie do svojho lona a ja cítim, ako podo mnou

tvrdne. Pri tom pocite zastonám do jeho úst a on sa odtiahne a začne ma vyzliekať pohľadom.

„Príď dnes večer ku mne,“ povie. Je to požiadavka, nie otázka.

Má malý byt v Severnej štvrti, ale ako hradný posol tam býva iba občas a medzi povinnosťami si často na pár hodín zdriemne v spoločnej spálni pre personál na hrade. Som uňho tak často, ako sa len dá, ale pre zdravotný stav mojej matky a starostlivosť o Saelu sa nevidáme tak často, ako by sme chceli.

Chystám sa súhlasiť, keď ma osloví vážny hlas: „Meryn.“

Igor sa rýchlo pretlačí davom. Tvári sa napäto. „Šíria sa chýry. Z Východnej štvrte zmizlo ďalšie dieťa.“

Zrazu mi zovrie žalúdok. Prudko sa odlepím od Leeho a vstanem. „Opis?“

„Dievča. Asi desaťročné. Vraj... vraj má tmavé vlasy a gaštanové oči.“

Nie.

Bleskovo sa pozriem na Leeho a už premýšľam o najrýchlejšej trase domov.

„Chod,“ povie Lee rýchlo a tiež vstane. „Musíš.“ Súhlasne prikývnem.

„Meryn,“ ozve sa Igor, „môže to byť sto iných dievčat.“

Ja ho však nepočúvam. Už sa predieram cez hlučný dav, srdce mi bije ako splašené. Keď rozrazím dvere skladu, drsné drevo sa mi zaryje do dlaní. Mrazivý nočný vzduch ma zasiahne ako úder. Odišla som v takom chvate, že som si zabudla zobrať svoje veci a obliecť si obnosený kabát, ale Igor mi ho určite prinesie.

Kto potrebuje kabát, keď vám panika vlieva horúčavu do žíl?

Ulice Južnej štvrte, ktorá leží najďalej od hradu, sú desivo tmavé a zahalené hmlou ako vždy. Miestni sa neobťažujú míňať svoje skromné peniaze na pouličné osvetlenie. Aj tak by odtiaľto tmu nevyhnali; táto štvrť ju má zakorenenú hlboko vo svojej podstate.

Do Južnej štvrte sa chodí, keď chceš robiť niečo nelegálne, nezákonné alebo nemorálne. Pár fakiel to nezmení.

Rýchlo si to prepočítam. Bežná cesta z Južnej štvrte do Východnej trvá najmenej trištvrte hodiny, ak ideš po hlavnej ceste späť cez Centrálnu štvrť. Ja som však rýchla, za čo vďaka svojim dlhým a svalnatým nohám, a poznám v štvrtiach cestičky, ktoré by žiadny slušný človek nemal poznať.

Ak pôjdem bočnými uličkami, zvládnem to za dvadsať, možno pätnásť minút.

Zhlboka sa nadýchnem, aby som nabrala silu, a vyrazím okolo mnohých schátraných skladov. Nohy ma prenesú cez špinavé trhovisko v Južnej štvrti a potom sa vrhnem do uličiek plných nájomných domčekov, ktoré susedia s Centrálnou aj Východnou štvrtou.

Vzduch tu páchne chudobou a ja sa snažím dýchať ústami, aby som necítila smrad neumytých tiel. Hoci Južná štvrť je najchudobnejšia, vo Východnej to nie je oveľa lepšie; nikde v kráľovskom meste Sturm frost sa nežije dobre.

Počuli sme povesti o tom, ako prepychovo žijú vlčí jazdci. Prinajmenšom sa určite nemusia báť, že ich deti niekto uprostred noci unesie z postele.

Saela.

Tá myšlienka ma poháňa a ja zrýchľujem, pľúca a nohy mám ako v ohni. Keď sa blížim k hranici Centrálnej a Východnej štvrte, zbadám hrad kráľa Cyrila, jeho sivé bralo týčiace sa nad mestom a dobre osvetlené múry rozjasňujúce ulice.

Zohýbam sa popod šnúry na bielizeň a skáčem cez rozbité dlažbové kocky, čoraz rýchlejšie a rýchlejšie, letím okrajovými časťami Východnej štvrte a nakoniec sa dostávam na námestie našej štvrte. Je čistejšie ako to v Južnej štvrti, a dokonca sa aj skutočne využíva.

Nočným vzduchom sa nesie plač matky. *Prosím, bohyňa, nie.*

V hmle sa chúli hlúčik ľudí. Pretláčam sa dopredu, odstrkujem susedov, ktorí sa zhromaždili okolo, až kým sa nedostanem do stredu.

Nech to nie je moja mama, nech to nie je moja mama.

Žena na zemi ku mne zdvihne vlhké oči. Je to pani Sawyerová, krajčírka, ktorá býva niekoľko ulíc od nás. Obklopujú ju jej manžel a starší synovia. Znova zakvíli.

„Leesa,“ narieka. „Leesa!“

Uzol v mojej hrudi sa uvoľní, ale nezmizne.

Leesa Sawyerová je jedna zo Saeliných dobrých kamarátok zo školy. Neustále ma prosí, aby som jej ukázala, ako sa správne udiera pästou, ale viem, že jej prísny rodičom by sa to nepáčilo. Leesa má žiarivé oči, je vtipná a múdra. Teda bola.

Teraz je Leesa len ďalšou v neustále sa rozrastajúcom zozname detí, ktoré zmizli.

A Chmatáci nikdy nevrátia, čo si vezmú.

Odstúpim od davu a snažím sa upokojiť dych, po behu ešte stále nepravdivý. Potom sa vydám smerom k nášmu domu. Všetky obydlia v okolí sú z dreva a kameňa a náš dom nie je výnimkou, hoci je nižší ako susedné domy. Otec vždy hovoril, že pristaví druhé poschodie.

Pravda, nikdy sa nevrátil z vojny, aby to naozaj urobil.

Kráčam po našej tmavej ulici a moje kroky sa odrážajú od kamenných stien.

Všimnem si, že šindle na našej streche vyzerajú ošarpane. Ďalšia úloha na ďalší deň.

V dome je tma, na holej kozubovej rímse v obývačke horí iba jedna sviečka.

Matka chodí sem a tam, tmavé vlasy má strapaté a neupravené. Mrmle si popod nos a potahuje si nočnú košeľu prežratú od molí, ktorú má naruby. Keď ma zbadá, oči sa jej rozžiaria strašným, prázdnyim poznaním a ja premýšľam, akého cudzinca vo mne vidí.

Zovrie mi srdce. Keď je takáto, nespoznáva ma. Nespoznáva nikoho, je stratená vo svete, ktorý si sama vytvorila. Niekedy je vo svojom šialenstve milá, chlácholivá a láskavá. A inokedy je násilná, rozbíja náš skromný majetok a zdvíha na nás ruku.

Keď je takáto a ja nie som doma, Saela vie, že sa má zamknúť v našej izbe. Druhý kľúč mám len ja.

„Lumina!“ zvolá matka, jej hlas znie bolestne. Beží ku mne a zovrie mi ruku tak silno, až to takmer bolí.

„Ach, Lumina. Dnes boli dvojčatá strašné. Snažia sa ťa nájsť, ale nikdy ma nepočúvajú, nikdy, nikdy, nikdy..“

„Mama, pokoj.“ Prejdem jej rukou po vlasoch, jemne, upokojujúco. Lumina a dvojčatá, nech je to ktokoľvek, sú súčasťou jej bežných bludov. „Poď do postele. Dvojčatá odožením za teba.“

Zavediem ju do jej izby a pomôžem jej na hrboľatý matrac. Potom siahnem po fľaštičke s liekom, ktorý máme od lekárnika. On aj lekár tvrdia, že jej pomáha na záchvaty, a niekedy to tak aj je, ale často mám pocit, že ju vôbec nič nedokáže priviesť späť. Dám jej lyžicu hustého, ostro páchnuceho sirupu a prikryjem ju pichľavou, príliš tenkou dekou.

Matka liek bez protestov prehltnie a oči sa jej zatvoria takmer hneď, ako sa jej hlava dotkne vankúša. Dívam sa na ňu a zvieram žalúdok. Bolesť z toho, že musím uspať svojho vlastného rodiča, nikdy nezmizne. Nakoniec sa jej dýchanie upokojí a ja idem skontrolovať Saelu.

Ako som predpokladala, zamkla sa v našej izbe, tak vytiahnem kľúč a odomknem si.

Sestra leží v malej posteli, pokojne spí, tmavé vlasy má rozprestreté na tenkom vankúši. Má desať, skoro jedenásť – rovnako ako Leesa Sawyerová.

V spánku Saela tak veľmi pripomína nášho otca. Otca, ktorého nikdy nepoznala. Má rovnakú ostrú bradu, rovnaký orlí nos. Moje vlastné spomienky naňho sa s pribúdajúcimi rokmi zahmlievajú, ale ona mi ho oživuje.

Sadnem si vedľa nej na posteľ a prejdem jej prstom po hebkom líci. „Nedopustím, aby sa ti niečo stalo,“ zašepkám. V hrudi mi horí silný ochranný inštinkt. „Sľubujem.“

Tento nepríjemný, desivý pocit v žalúdku – mám toho akurát dosť. Mám dosť života, v ktorom sa musím zmieriť s tým, že naše deti môžu jednoducho zmiznúť a ani ja, ani nikto iný s tým nemôže nič urobiť.

Dnes v noci to bolo príliš tesné.

Ak to nikto nezastaví... urobím to ja.

2

„Ešte raz,“ zvolá Igor počas tréningu nasledujúce popoludnie, nehľadiac na moje lapanie po dychu a prepotenú tuniku.

Pozriem sa mu do očí a zastonám. Zdvihne sivé obočie a pokrúti hlavou.

„Znova,“ zopakuje. „Tentoraz *bez* predvídania ďalšieho pohybu – pamätaj, čo som ti ukázal.“

Vystriem sa a snažím sa upokojiť dych. Stehná ma už boľia, vyčerpané od ranného zdvíhania obrovských vedier s vodou v pracovni, kde pracujem. Zdedila som to miesto po matke, keď pred jedenástimi rokmi prestala chodiť do práce.

Nezáleží na tom, že som unavená. Všetci sú unavení a Igor neakceptuje žiadne výhovorky. Nie v ringu a určite nie tu, na jeho dvore, kde ma trénuje.

Má pravdu. Nemôžem si dovoliť ukázať žiadnu slabosť.

Nie, ak chcem naďalej vyhrávať. A my zúfalo potrebujeme peniaze navyše.

Z celej sily kopnem do tréningového panáka a Igor súhlasne zamumle, čo je najbližšie ku komplimentu, aký počas týchto tré-

ningov môžem dostať. Pohyb zopakujem pre istotu ešte druhý- aj tretíkrát, než si rýchlo odskočím po handru, aby som si utrela pot z tváre.

Igorov dvor je plný nakrivo stojacich tréningových figurín, nahrubo opracovaných závaží na budovanie svalov a napoly rozbitého nábytku, ktorý by od neho jeho žena Prina chcela opraviť namiesto toho, aby venoval čas môjmu tréningu.

„Si v poriadku, Mačka?“ spýta sa a vezme mi handru. „Dnes sa mi zdáš trochu mimo.“

Zdvihnem obočie. Igor je nepríjemne vnímavý, ale na druhej strane je pre mňa ako rodič, dokonca viac než moji skutoční rodičia.

„Nemôžem prestať myslieť na Leesu Sawyerovú,“ priznám. Iskra včerajšej zúrivosti vo mne stále tlie a čaká, kedy vzbĺkne. Celý deň som nad tým premýšľala a približovala sa k rozhodnutiu, ako konať.

Igor prikývne a ukáže na tréningovú figurínu, aby som pokračovala, kým sa rozprávame. „To je ťažký prípad, tá Sawyerová. Dobrá rodina. Milí ľudia. Počul som, že jej rodičia ju celú noc hľadali,“ povie, keď spustím rýchlu kombináciu kopov a úderov. „Ešte som však nepočul o žiadnom nezvestnom dieťati, ktoré by našli.“

„Nezdá sa ti, že sa to deje častejšie? Myslím Chmatákov,“ hororím medzi údermi.

To hlúpe, detinské meno im dali práve deti, ktoré sa ich boja. Keď to počujete, je ťažké brať ich vážne, čo je súčasťou celého problému. Ak sa na tom môžete smiať, nezdá sa to pravdivé – ako keby boli Chmatáci iba hlúpou detskou legendou.

Žiaľ, ich hrozba je až príliš skutočná.

Deti sa unášajú, odkedy si pamätám, možno už od začiatku tejto vojny. A všetci vieme, kto sú Chmatáci v skutočnosti.

Siphonovia, naši odvekí obludní nepriatelia zo susednej krajiny Astreona. Kradnú naše deti z postelí a unášajú ich za

hranice, kde z nich robia živé krvné vaky. Živia sa nimi, vysávajú ich silnú detskú životnú energiu a napokon ich celkom vycicajú a zabijú.

Je mi zle, keď si pomyslím, že by títo zvrátení, nesmrteľní upíri vyhrali vojnu zabíjaním našich najnevinnejších.

„Možno áno,“ zamrmle Igor. „Kop vyššie.“

Nasledujem jeho pokyny, nohy ma stále bolia. „Nie je dosť zlé, že našich synov, dcéry a otcov Siphonovia vraždia na fronte? V našich vlastných domovoch by sme mali byť v bezpečí, nie? Čo s tým mieni robiť kráľ?“

„Úprimne povedané, myslím si, že kráľovi je to ukradnuté. Je príliš sústredený na vojnu stovky míľ odtiaľto, aby venoval pozornosť tomu, čo sa deje v jeho vlastnom meste priamo pod jeho nosom.“

Zavrčím a udriem päťou. „Na to má predsa sturmfrostskeho radného, nie? Myslela som si, že má riadiť mesto, aby sa nami kráľ nemusel zaoberať.“

Igor posmešne odfrkne. „Neviem, čo ti na to povedať, dievča. Rodiny sa naňho obracajú zakaždým, keď sa to stane, no on im ponúka len prázdne sľuby. Nič sa nemení.“

Zagánim naňho. „Nemôžem sa na to ďalej pozeráť. Niečo s tým urobím.“

Igor toto moje veľkolepé vyhlásenie nespochybňuje ani mi nepovie, že som hlúpa, keď si myslím, že môžem niečo zmeniť. Vie rovnako dobre ako ja, že ak človek chce, aby sa tu v Sturm-froste niečo urobilo, musí to spraviť sám.

Namiesto toho pokojne prejde k jednému zo svojich stolov posiatych troskami a rozbalí zvitok látky. Je v ňom zabalený tučný ostro nabrúsených lesklých čepelí. „Vyzeráš naštvane. Nože?“

Rozosmejem sa. „Áno a áno. Už som si myslela, že sa ani nespýtaš.“

Pri boji zblízka v bojových jamách nože nepoužívame, ale Igor ma aj tak učí, ako ich vrhať. Povedal, že človek nikdy nevie,

kedy bude musieť niekomu nahnať strach tým, že mu hodí dýku do hlavy.

„Nad čím konkrétne si uvažovala?“ spýta sa, keď podídem k stolu a vyberiem si malý, mimoriadne ostrý nôž.

„Naučil si ma brániť sa,“ odvetím a obrátim sa k terču, ktorý postavil na druhej strane dvora. „Žiaden Chmaták by ma nedostal, nie bez boja. Možno by sme to mohli naučiť aj deti. Mohla by som ich trénovať, aby sa vedeli brániť.“

Vrhnem nôž, ten letí vzduchom a zasiahne vonkajší okraj terča. Nič moc.

Igor odfrkne, sadne si na vĺzgajúcu stoličku a zadíva sa na oblaky, ktoré sľubujú sneženie. „Ty si už mala bojovnosť v sebe. Len málo detí sa vrhne do nebezpečenstva tak, ako si to urobila ty.“

„Chceš povedať tak, ako to stále robím,“ zažartujem, aby som potlačila bolestivú vlnu spomienok.

Keď mi v dvanástich zabili otca, zostala som sama s tehotnou, duševne chorou matkou. Zo dňa na deň sa všetko zmenilo. Narodila sa Saela a bola taká dokonalá, maličká a dobrá. A ja som bola dieťa, ktoré na ňu malo dohliadať.

Hnevala som sa na celý svet a túžila som po boji.

Chodila som po uliciach a provokovala som starších chalanov, ktorí boli dvakrát väčší ako ja, len aby som si mohla do niekoho udrieť. Len aby som cítila niečo iné ako nekonečnú, hlbokú bolesť v hrudi.

Nakoniec sa už Igor nedokázal pozerieť na to, ako sa susedova malá dcéra necháva mlátiť. Vybehol do uličky za našimi domami, schmatol ma za golier a odtiahol ma, prskajúcu a syčiacu, do svojej kuchyne.

Šmaril ma na vratkú stoličku a povedal: „Chceš, aby ťa zabil, dievča?“

Keď som to nepoprela, vydal zo seba dlhý, utrápený povzdych. „Nuž, ak sa tu mieniš producírovať ako nejaká túlavá mačka, musíš sa naučiť aj bojovať ako túlavá mačka. Pod' so mnou.“

Zaviedol ma na dvor a začal ma trénovať – v ten deň a každý ďalší. Pomohol mi premeniť môj divoký a nespútaný hnev na niečo brutálne a vycibrené.

Nebezpečné.

A keď sa ma chlapci zo susedstva začali od strachu strániť, Igor mi pomohol nájsť nový zdravý ventil pre môj hnev. Dodnes provokujem mužov, ktorí sú dvakrát väčší ako ja, aby so mnou bojovali. Ibaže teraz za to dostávam zaplatené.

Vytiahnem nôž z terča a obrátim sa k nemu. „Máš pravdu. Som iná. No nie každý musí byť profesionál. Keby tieto deti vedeli pár jednoduchých trikov, vďaka ktorým by získali čas aspoň na to, aby stihli zakričať, zavolať o pomoc...“

„Nemysli si, že sa kvôli tomu vyvlečieš z tréningov,“ varuje ma Igor a mne je jasné, že sa mu tá myšlienka páči.

„Nie, nikdy by som ti neodoprela potešenie buzerovať ma,“ podpichnem ho a on po mne hodí nôž, ktorému sa so smiechom poľahky vyhnem.

Keď neskoro popoludní odchádzam od Igora, mierim na západ do bohatšej Centrálnej štvrte, aby som vyzdvihla Saelu zo školy. Prepletám sa preplnenými ulicami, zapadajúce slnko sa občas prederie cez mraky a v oknách domov a obchodov sa zrkadlia červenkasté odlesky.

Saela chodila na základnú školu v našej štvrti, ale vždy bola najlepšia z triedy a minulý rok ju učiteľka odporučila na pokročilejšiu strednú školu v Centrálnej.

Je to dosť nepraktické a stojí to peniaze – nie veľa, ale v dnešných časoch je pre nás aj málo veľa. Pre moju sestru sa však táto obeta oplatí. Nebude musieť ukončiť štúdium a pracovať do úmoru, aby prežila, ako toľko iných detí.

V svete plnom slepých uličiek sa postarám, aby mala *na výber*.

Saela je iná ako ja. Je knihomoľka, študijný typ. Optimistka. Naivka. Má ostrý jazyk, za čo si pripisujem zásluhy ja, ale ten zvyšok? To musí mať po otcovi, pretože je taká odjakživa.

Keď prichádzam, stojí sama pred budovou školy, tmavé vlasy má zapletené do vrkoča a oči rozčúlene prižmúrené.

„Zase meškáš,“ vyhlási a prebodne ma pohľadom.

„Prepáč, zlatko,“ ospravedlním sa a objímam ju okolo pliec. „Asi sa budeš musieť zmieriť s tým, že tvoja veľká sestra je už raz taká. Ako bolo dnes v škole?“

„V pohode,“ odvetí stroho; zjavne nad niečím premýšľa.

„V pohode?“ podpichnem ju. „Nuž, ak platíme toľko peňazí za to, že je to v pohode, asi by sme ťa mohli preložiť späť do školy vo Východnej a...“

„Meryn,“ zakňučí otrávene.

Zdvihnem ruky. „Prepáč! Ale teraz vážne, čo sa deje?“

Saela vzdychne a spoločne vykročíme po dlažbových kockách smerom k rušnejším uliciam, ktoré vedú na centrálny trh. „Dnes sme na dejepise hovorili o vojne s Astreonou.“

„Aha,“ prehodím. „Niečo o Siphonoch?“

Prikývne, pery má stisnuté do úzkej čiary. Keď bola Saela malá, mávala strašné nočné mory o Siphonoch. Hoci nášho otca nikdy nepoznala, vedomie o jeho smrti ovplyvnilo celé jej detstvo a formovalo každú časť jej existencie.

„Niektoré deti rozprávali o tom, ako sa Siphonovia živia obyčajnými ľuďmi, ako z nás napríklad vysávajú krv, aby prežili, a mala som pocit, ako keby si mysleli, že je to fakt husté alebo čo.“ Tvár má červenú od hnevu. „Ja si nemyslím, že je to husté,“ dodá ticho.

Objímam ju okolo pliec. „Vieš, som presvedčená, že nie si jediná vo svojej triede, kto vo vojne stratil rodiča alebo blízkeho človeka. Pravdepodobne tam boli aj iné deti, ktoré cítili to isté.“

Prikývne. „Polovica z nás. No učiteľ to podal tak, ako keby...“ Saela sa zastaví a pozrie na mňa, gaštanové oči má rozšírené od strachu. „Prehrávame?“

„Naozaj netuším,“ odvetím úprimne.

Vojna trvá už päťsto rokov, no iba zriedkavo naši vlčí jazdci a ich zlovlci alebo sily astreonských Siphonov získajú výraznejšiu prevahu. A všetci vieme, čo by sa stalo, keby Astreona vyhrala – Siphonovia by ulovili každého jedného človeka a vysali by nás.

„Tu v Sturmfroste sme však tak ďaleko od frontu, ako sa len v celom kráľovstve Nocturna dá. Ak si niekde v bezpečí, tak je to tu.“

Vlastné slová mi v ústach chutia ako prach. Obe vieme, že je to lož; jednu z jej priateľiek včera v noci uniesli.

„Pod,“ poviem, spustím pažu z jej pliec a chytím ju za ruku, aby som ju potiahla smerom k trhu. „Viem, čo ťa rozveselí.“

Hoci každá štvrť má svoje vlastné trhovisko, to centrálné je najväčšou nákupnou zónou v celom meste, kde nájdete všetko od obchodov s rybami a pekárni až po špecializované parfumérie. Kedysi sa tu nachádzalo aj klenotníctvo, ale to bolo pred desiatkami rokov, ešte predtým, ako začali všetkých nabádať, aby v duchu vlastenectva prispievali svojimi financiami a majetkami na vojnové úsilie.

So Saelou cestou domov rady pozeráme do výkladov, je to náš každodenný rituál. Snívame o tom, aké sladkosti by sme si kúpili, keby sme mohli.

Mierime priamo k našej obľúbenej Diersingovej pekárni. Saela vzdychá, hľadí do výkladu pekárne a ukazuje na lesklé pečivo s tmavofialovým ovocím.

„Myslím, že si dám jeden z tých slivkových koláčikov.“

„Beriem na vedomie,“ odvetím a znova premýšľam o jej blízcich sa meninách. Bolo by to príjemné prekvapenie a ostalo mi niečo z tých strieborných, ktoré mi dal Lee po včerajšom zápase. Pri myšlienke naňho a na to, ako sa naša noc predčasne skončila, mi očervenejú líca. Našťastie sa má o pár dní vrátiť z hradu a ja ho budem môcť opäť vidieť.

Prv než si stihnem vybrať svoje vlastné vysnívané pečivo, začujem za nami rozruch. So Saelou sa otočíme. Na námestí sa zhromaždil dav ľudí.

„Čo sa deje?“ spýtam sa muža, ktorý stojí neďaleko.

„Vlčí jazdci,“ odpovie. „Prechádzajú cez mesto.“

Čože? Prečo by vlčí jazdci prechádzali *tadiatto*?

Sú to predsa najelitnejšie jednotky kráľa, vojaci, ktorí majú duševné putá s obrovskými, desivými zlovlkami. Jazdia na nich do boja a podľa povestí môžu dokonca čerpať z mágie, ktorú zlovci ovládajú.

Je vzácné, že vôbec vstúpia do tej časti Sturmfröstu, kde žijú obyčajní ľudia, s výnimkou prípadov, keď prichádzajú a odchádzajú z frontu – ale aj vtedy to zvyčajne berú okľukou. Ich štvrt je na druhej strane hradu, na kraji pohoria, z ktorého pochádzajú ich desiví zlovci.

Saela sa na mňa pozrie, oči jej žiaria vzrušením. „Môžeme sa ísť pozrieť?“ Je vlčími jazdcami úplne posadnutá. Nemôžem jej to zazlievať – super sexy bojovníci jazdiaci na mystických šelmách a ovládajúci tajomnú mágiu? To je rozhodne zaujímavé, ak sa vie človek odosobniť od ich do očí bijúcej nadradenosti.

Vzdychnem si a chytím ju za ruku. Urobila by som doslova čokoľvek, aby som videla toto dieťa usmievať sa. „Dobre, ale drž sa pri mne.“ S tými slovami ju začnem ťahať davom za sebou a snažím sa dostať čo najbližšie k otvorenému priestranstvu.

Keď sa vlčí jazdci vynoria z jednej z uličiek vedúcich na námestie, dav stíchne. Ulice sú tu priúzke a zlovci, na ktorých jazdia, sa tak zdajú ešte väčší.

Ľudia vlčích jazdcov zbožňujú, rovnako ako ich nenávidia. Technicky vzaté, každý sa môže stať vlčím jazdcom a na vlčej selekcii, keď majú zlovci dosť mladých na hromadné vytváranie pút s bojovníkmi, sa musia zúčastniť všetci armádni nováčikovia Nocturny.

Všetci však vedia, že zlovlci si vyberajú takmer výlučne ľudí, ktorí pochádzajú z tradičných jazdeckých rodín. Privilégiom plodí ďalšie privilégium, nekonečný cyklus.

Na samotných vlčích jazdcoch nie je nič magické, ale vďaka generáciám prirodzeného výberu vyzerajú skrátka *inak* ako my ostatní.

Sú vysokí. Krásni. Ako naleštené bojové stroje.

Dnes sú štyria, všetci oblečení v čiernych kožených jazdeckých odevoch. V čele ide prísna žena s tmavou pleťou na striebornom zovlčkovi, za ňou nasleduje bledý muž s blond vlasmi na hnedom zovlčkovi a staršia žena s olivovou pleťou na sivom zovlčkovi.

Moje oči sotva zaregistrujú štvrtého zovlčka a jeho jazdca – som príliš zaneprázdnená zízanim na to, čo ťahajú za sebou.

Alebo... *koho*.

Z davu sa ozývajú výkriky a ľudia v hrôze ustupujú.

Je to obyčajný muž, spútaný, zakopávajúci o dlažbové kocky. Tvár má plnú modrín a krvavých škvŕn, a predsa sa nesnaží vyslobodiť sa z pút. Vyzerá rezignovane. vzdal to.

Krv mi zovrie v žilách. *Ako sa opovažujú?*

Zlovlci a ich jazdci sú už takmer uprostred námestia, keď zdesene zatajím dych.

Ja toho muža poznám. Je to ten somár, ktorý sa mi včera večer po zápase vyhrážal.

Pozriem späť na zovlčka, ktorý ho za sebou ťahá. Povedať, že je obrovský, je slabé slovo – je oveľa vyšší ako väčšina koní, na ktorých jazdia obyčajní vojaci v armáde. Jeho srst' je čierna ako noc a v pohľade má divoký, krvilačný lesk. Cerí zuby; každý jeden vyzerá ostrejší ako dýka.

Jazdec na ňom je rovnako divoký ako jeho zviera. Hádám, že má pred tridsiatkou, svetlohnedú pokožku a tmavé strapaté vlasy s krvavočervenými prameňmi. Ako každý vlčí jazdec, ktorého som kedy videla, je neodškriepiteľne *krásny*, s hlbokými

hnedými očami a so strniskom, ktoré rámuje jeho ostro rezanú čelusť. Lenže...

Tep sa mi zrýchli, keď si všimnem tetovania, ktoré pokrývajú jeho krk a ruky. Mňa len tak niečo nevydesí, ale toto? *Uteč!* kričí môj živočíšny pud sebazáchovy. *Nebezpečenstvo.*

Dokonca aj my obyčajní vieme, čo to je. Tetovania smrti.

Keď je nimi niekto takto posiaty...

Zabil pokojne stovky, možno aj viac.

Monštrum. Ten chlap je zasraný psychopatický vraždiaci stroj.

Zrak mi sklízne na jeho tvár, a keď sa stretnem s jeho pohľadom, zovrie mi žalúdok. Jazdec na mňa z diaľky prakticky zagáni. Pery zvlíni do posmešného úškrnu. Zrejme mu je na prvý pohľad jasné, že sa ho bojím. Odvrátim pohľad.

Vyžaruje z neho sila, akoby okolo seba vysielal vlny. Ktokoľvek to je, je to niekto dôležitý v kráľových silách. Bolo by to naozaj pôsobivé, keďže je taký mladý... keby nebol absolútne desivý.

Vlčí jazdec s nacvičenou eleganciou zoskočí zo svojho divokého zlovlka. Na to, aký je obrovský, sa pohybuje veľmi svižne. Dvoma rýchlymi krokmi prejde k poddanému priviazanému o jeho vlka.

Jednou rukou zdvihne muža nadľudskou silou zo zeme. Možno pomocou mágie svojho vlka.

„Tento muž,“ zvolá jazdec dunivým, hlbokým hlasom, ktorý sa rozlieha nad utíchnutým davom, „je dezertér z frontu. Kráľ považuje za veľkú urážku každého, kto sa odváži opustiť svojich spolubojovníkov. Popieraš toto obvinenie?“ spýta sa muža.

„Nie,“ zamumle muž rozbitými perami.

Jazdec pokračuje: „Dnes sme ho priviedli sem, aby všetci občania Sturm frostu vedeli, aký osud postihne zbabelcov.“

Zdvihne muža vyššie a ja zrazu viem, čo sa chystá urobiť. Nemám s dezertérmi žiadny súcit, a už vôbec nie s týmto kusom hovna. Moja sestra to však nemôže vidieť.

„Zakry si uši,“ zašepkám rýchlo Saele, ktorá ma poslúchne. Prikryjem jej oči rukami a pritlačím jej teplé, malé teličko k sebe.

Jazdec voľnou rukou uchopí dýku a rozreže muža od pupka po krk. Strhnem sa, keď sa jeho mučivé výkriky odrazia od budov okolo námestia. Dav s hrôzou sleduje, ako jazdec strčí ruku do brucha dezertéra a vytiahne mu vnútornosti. Muž však ešte nie je mŕtvy, chrčí od bolesti, z úst mu buble krv a steká mu po brade.

Potom vlčí jazdec hodí dezertéra svojmu zlovlkovi, ktorý ho ešte vo vzduchu zachytí silnými čeľusťami. Šmarí dezertéra na zem a potom ho znovu chytí za krk a raz, dvakrát ním potrasie. Muž – telo – sa prestane hýbať.

Zlovlk sa doňho pustí, celý ňufák má od krvi.

Snažím sa to sledovať tak dlho, ako len vládzem, odhodlaná vryť si ten obraz do pamäti, aby som na to do konca života nezabudla.

Aby som si pamätala, akí sú vlčí jazdci chladnokrvní a ako nespravodlivo sú karty rozdané voči nám ostatným.

Nakoniec sa mi z toho pohľadu obráti žalúdok, a tak odvrátim zrak, len aby som opäť nadviazala očný kontakt s brutálnym, krutým vlčím jazdcom. Pozoruje ma, hodnotí ma. Zaujímalo by ma, či ho baví, keď sa pred ním ľudia krčia od strachu a bolesti. Či je to pre neho pasia.

Zdvihnem bradu vyššie. *Nebojím sa ťa, ty hajzel*, hovorím mu v duchu, hoci sa mi chvejú ruky a jeho ľahostajná krutosť mnou otriasa až do špiku kostí.

V jeho tmavých očiach nie je žiadna emócia. Absolútne žiadna.

Siphonovia sú možno naši nepriatelia, ale som si istá, že skutočnou tvárou zla je práve tento muž.

3

S Igorom sme dokázali zhromaždiť tucet Saeliných kamarátov a našich susedov na tréning. To je dobrý začiatok. Za pár dní sme im zostavili rozvrh. Stretnutia sa začínajú po škole, hneď ako privediem Saelu domov.

Teraz súcitne vraštim tvár, keď sledujem, ako dieťa, o pár rokov mladšie ako Saela, padá tvárou do blata. Takéto pády bolia, ale pre jeho mladé telo to, pravdaže, nič nie je. Vyskočí ako zajac, usmeje sa a túži to skúsiť znova.

A po včerajšej noci to nie sú iba tvrdé údery z tréningu, z ktorých sa deti spamätávajú.

„Ktorý to bol?“ spýta sa ma Igor, keď podíde bližšie, aby mohol hovoriť potichu.

„Timun, ten chudý.“ Ukážem naňho. Timun má dvanásť rokov a práve začal rásť ako z vody. Vyzerá, ako keby nevedel, kde sa začína a končí jeho telo.

Včera večer sa ho jeden Chmaták pokúsil chytiť, ale Timun sa mu ubránil. Použil malý vyrezávací nožík, ktorý si schovával vedľa matraca, a pár trikov, ktoré sme ho naučili.

Jeho matka ho dnes ráno priviedla ku mne domov, aby mi to mohol povedať osobne. Nie som si istá, či som niekedy bola šťastnejšia, ako keď som videla vďačnosť na tvári pani Sulvanovej. Vedela som, že som pomohla zachrániť jej dieťa.

„Mala by si byť na seba hrdá,“ zamrmle Igor a ja sa začervenam.

„Nevidel však tvár toho hajzla,“ poviem s lútosťou. „Zrejme bola tma a mal ju zahalenú.“

„Hmm,“ zamumle Igor. Obaja zmlkneme a sledujeme Timuna. Veselo sa váľa v blate s dvoma ďalšími chlapcami, cvičia si úniky a trauma z minulého večera je zrejme zabudnutá.

„Si v tom celkom dobrá, dievča,“ prehodí nakoniec Igor. Hľadám odpoveď, zaskočená týmto vzácnym komplimentom. „Mala by si zvážiť, či si za to nenecháš platiť.“

„Od týchto deciek? Ich rodičia majú sotva peniaze na nové oblečenie, keď sa na nich to staré rozpadne.“

Igor sa zasmieje. „Nie, myslel som skôr na Severnú štvrt', kde majú rodičia trochu viac peňazí.“ Zamyslí sa. „Aj v tých lepších častiach mesta sa situácia zhoršuje. Som si istý, že rodičia by mali záujem, aby sa ich deti naučili niečo o sebaobrane.“

Odtisne sa od plotu a ponatahuje sa. Počujem, ako mu pri tom praská v chrbte a krku.

„Tak či onak, je to niečo, nad čím by si mala popremýšľať. Možno by si sa vďaka tomu dostala z tej horúcej zaparenej práčovne.“

Nie je to zlý nápad. Prikývnem a potom sa otočím a zavolám na deti.

„Dobre, všetci ste si počínali výborne,“ pochválím ich, keď sa zhromaždia v kruhu okolo mňa. Ich malé tváričky ma pozorne sledujú. „Vidím, že ste trénovali to, čo sme sa naučili minule.“

Zastavím sa a pozriem na tucet detí, ktoré sa zhromaždili na školskom dvore, ktorý je chabou náhradou za cvičisko. Väčšina z nich je prichudá, zišlo by sa im denne o jedno jedlo viac. Alebo

o tri. Starostlivosť ich rodičov je však vidieť v malých detailoch všitých do ich oblečenia, ako je záplata v tvare srdca, ktorú má šesťročná Sami na ľavom kolene.

Zavolám Saelu dopredu a oznámim: „Ukážeme si niekoľko nových pohybov, ktoré môžete použiť, ak vás útočník chytí zo-zadu.“

Saela vystrie plecيا a hrdo vykročí dopredu. Usmejem sa na jej sebavedomí. „Si pripravená ukázať, čo sme nacvičovali?“ zašepkám tak, aby ma počula iba ona.

„Ja som sa pripravená už narodila,“ odvetí Saela a prevráti oči.

„Všetci pozorne sledujte,“ poviem.

So Saelou o pár krokov odstúpime, aby nás všetci dobre videli. Postavím sa za ňu a potom rýchlo vyrazím vpred, schmatnem ju a oviniem svoje dlhé paže okolo jej štíhleho trupu, takže jej pripútam ruky k bokom. Na chvíľu zaváha, ale potom si spomenie na pohyby, ktoré sme nacvičovali doma počas posledných pár dní.

Ochabne mi v rukách a razom sa premení na mŕtvu váhu. Skĺzne mi nižšie a ja musím upraviť svoj úchop, aby som ju udržala v pasci, čím získa cenné sekundy na manévrovanie.

Bleskovo mi dupne päťou na prsty na nohe – o niečo silnejšie, než je na demonštráciu potrebné. Môj výkrik od bolesti je veľmi presvedčivý.

Len čo zistí, že ma bolesť dostatočne rozptýlila, odtiahne ruky od bokov, čím opäť oslabí môj úchop, a vyklízne mi, predstierajúc, že mi uteká, zatiaľ čo ju deti povzbudzujú.

„To bolo skvelé, Sae,“ pochválím ju a skloním sa, aby som si cez topánku počúvala prsty na nohách. „Možno až trochu viac, než bolo potrebné.“

Saela sa zachichoce.

„Tak fajn. Videli ste všetci, ako proti mne využila svoje proporcie?“ Deti prikývnu, väčšina z nich podľa všetkého pochopila

základné princípy, ktoré tu hrajú úlohu. „Niekedy môže byť užitočné, že ste malí. Váš útočník čaká, že budete slabí a nebudete sa brániť. Alebo môžete predstierať, že ste slabí.“

„Tak ako ty v ringu!“ zvolá nadšene jeden z mladších pubertiakov.

Vrhnem naňho prísny pohľad. „Niežeby si o tom ty niečo vedel, však?“

Deti sa začnú znovu chichotať. Zápasy rozhodne nie sú vhodné pre deti, ale to nebráni niektorým drsnejším otcom, aby so sebou brali svojich synov, ktorí sú na to podľa môjho názoru ešte primladí.

„Teraz ste na rade vy!“ Rozdelím ich do trojčlenných skupín a dbám na to, aby boli s inými deťmi ako minule. Nechám ich trénovať, kým slnko neklesne k obzoru. Ak ich tu budem držať dlhšie, zmeškajú doma večeru, a to si nemôže dovoliť nikto z nich.

Keď potom so Saelou kráčame domov, prehodím jej ruku okolo pliec. Rozpráva mi o svojom dni, čosi s myšou, ktorá prekĺzla na jej hodinu matematiky. Mám však problém sústrediť sa na jej slová, pretože mi v hlave stále rezonuje Igorov nápad.

Žeby mal pravdu? Mohla by som svoje bojové zručnosti využiť na niečo lepšie než na nočné súboje, z ktorých som akurát celá dobitá a zakrvavená? Mohli by byť mojou cestou von z tejto zanedbanej štvrte?

Neskôr v ten týždeň bežím domov z tréningu, aby som pripravila dom na Leeho návštevu. Pred pár mesiacmi, keď sa zdalo, že sa mamín zdravotný stav zhoršuje a ja som už nechcela nechávať Saelu cez noc samu, začal chodiť každé dva týždne k nám.

Teraz sú naše dvojtýždenné večere – za účasti mojej rodiny – jednými z mála príležitostí, keď sa vidíme mimo mojich zápasov.

Skôr než stihnem vojsť, zbadám Leeho, ako vychádza spoza rohu našej ulice, a mám chvíľu na to, aby som sa len tak... pokochala pohľadom naňho.

Je o pár rokov starší ako ja a vyšší, čo ako vysoká žena oceňujem, a štíhly. Dnes večer na sebe nemá uniformu kráľovského posla. Pod kabátom má modrú tuniku, ktorá zvýrazňuje hĺbku jeho modrých očí. Jeho tvár osvetľuje svetlo z lucerny na rohu a ja bez hanby obdivujem ostré kontúry jeho čeluste a lícnych kostí.

Všimne si, že ho pozorujem, a uškrnie sa. Z pohľadu na jeho plné pery priam horím. Je taký *krásny*.

„Priniesol som ten chlieb, ktorý tvojej mame minule chutil,“ povie namiesto pozdravu a podá mi balíček. Je ešte teplý.

„Ďakujem,“ odvetím, dojatá tým malým, ale pozorným gestom. „Vieš, čo sa týka mamy, chcela som ti povedať...“

Jej návšteva u lekára tento týždeň bola doteraz najťažšia. Môj opis toho, ako sa v poslednom čase správa, lekára viditeľne znepokojil, a keby to náhodou nestačilo, mama bola počas celej návštevy dosť mimo. Blúznila a mala neprítomný pohľad. Nemohol však nič urobiť – povedal, že už teraz dostáva najvyššiu možnú dávku liekov.

A že sa musím pripraviť na budúcnosť, v ktorej bude už len takáto.

Lee sa na mňa trpezlivo pozerá a čaká, kým budem pokračovať.

„V poslednom období je na tom dosť zle,“ dopoviem slabým hlasom. Nechcem zachádzať do podrobností o jej najnovších bludoch.

„To mi je veľmi ľúto, Meryn.“ Hlas má jemný. „Viem, aké je ťažké vidieť ju takto.“

Objímam ho, zavriem oči a opriem sa mu čelom o plece, hľadajúc útechu v jeho pevnej, teplej prítomnosti. Nikdy moju rodinnú situáciu nesúdil a aj to je jeden z dôvodov, prečo ho milujem. Zdvihne ruku, aby mi odhrnul vlasy, a na krku ucítim je-

ho horúci dych. Zľahučka ma uhryzne do kože a ja sa zachvejem a natisnem sa bližšie. V bruchu sa mi začína hromadiť teplo.

„Ak v tom budeš pokračovať, nestihneme večeru,“ hlesnem chrapľavo.

Teatrálne vzdychne a odtiahne sa, rukou mi odhrnie vlasy za ucho. „Ako chceš.“ Ukáže na dvere. „Až po tebe.“

Keď otvorím, na chvíľu sa zarazím, pretože nie som zvyknutá na pohľad, ktorý sa mi naskytne: moja mama varí. Toto nerobila už... ani neviem ako dlho.

Zdvihnem obočie na Saelu, ktorá sedí pri kuchynskom stole a čosi si počíta na tabuľke – spomeniem si, že sa pripravuje na zajtrajší test.

Saela sa usmeje a pokrčí plecami.

„Mama!“ Nakloním sa, pobožkám ju na líce a ona sa na mňa usmeje.

„A to bolo za čo, srdiečko?“

„Za nič.“ Preglgnem. „Ja len... vonia to úžasne, mami.“

Vtom si uvedomím, že ju v týchto dňoch vídam pri zmysloch tak zriedkavo, že je to takmer divné, nesprávne. Zovrie mi srdce a otočím sa k Leemu, aby som sa rozptýlila. „Podaj mi ten bochník,“ poviem stroho. „Nakrájajme ho. Bude sa perfektne hodiť k...“

Obrátim sa späť k mame a spýtavo sa na ňu pozriem.

„Rybacej polievke. Bola otcova najobľúbenejšia, vždy si ju pýtal.“ Mama pokojne mieša voňavý obsah hrnca, akoby si nevšimla ticho, ktoré na chvíľu zavládlo v miestnosti, keď so Saelou vychutnávame vzácnu zmienku o našom otcovi.

Lee si nás obe premeria pohľadom, potom prejde k linke, vezme nôž a vytiahne čerstvý bochník z vrečka. „Posaď sa, Meryn.“

Zvalím sa na stoličku vedľa Saely, nohy ma bolia od celodenného státia. Zavriem oči a vychutnávam si vôňu jedla, teplo zo sporáka a z kozuba na druhom konci miestnosti.

Saela mi ťukne kriedou po čele. „Preber sa, ségra.“ Zasmem sa a obrátim sa k nej, aby som sa pozrela, na čom pracuje. Rozprávame sa o jej dni v škole, ale počúvam iba na pol ucha a to druhé natáham k mame a Leemu, ktorí bok po boku pripravujú večeru.

Srdce sa mi rozohreje a vtom sa zachveje. Je to až príliš normálne.

Snažím sa ignorovať myšlienku, že to nemôže trvať večne, a užívať si pohodlie.

Keď si sadáme k stolu, Saela sa Leeho spýta na Vlčie mesto – štvrť na druhej strane hradu, kde žijú len vlčí jazdci a ich rodiny. Zaujímam sa o to odvtedy, čo sme tento týždeň zazreli jazdcov pochodovať ulicami. Natiera si maslo na chlieb, ktorý Lee pri-niesol, a pozorne naňho upiera oči. „Takže si ho videl? Vlčie mesto?“

„Áno, z diaľky. Z horných poschodí hradu je vidieť jeho veľkú časť.“ Usmeje sa nad jej zvedavým výrazom.

„Aké to tam je?“ Oprie si bradu o ruky a sústredene počúva.

Lee zahmká. „Nuž, na prvý pohľad je zjavné, že je stvorené pre jazdcov a ich zlovlkov. Všetky ulice sú širšie, aby sa vlci mohli ľahšie míňať a nerozstrapatili si srst.“ Natiahne sa a postrapatí Saele vlasy, aby to ilustroval.

„Vidíš na vlkov z hradu?“ spýta sa bez dychu, príliš očarená na to, aby ju rozčúlilo, že s ňou zaobchádza ako s dieťaťom.

„Občas.“ Lee prikývne. „A raz som dokonca videl mláďa zlovlka, verila by si tomu? Aj ich mladé sú obrovské! Zvyčajne ich držia mimo mesta, pretože v tom veku sú ešte hravé a neuvedomujú si, aké škody môžu napáchať. Predstav si šteňa veľké takmer ako kôň.“

Saela zalapá po dychu. „Stavím sa, že sú ohromne roztomilé!“

Lee prevráti oči a ja sa zasmem. „Myslím, že jej uniká podstata nebezpečných vlčích monštier s tesákmi dlhými ako táto lyžica,“ zašepká teatrálna a zdvihne príbor, aby to demonštroval.

Matka položí pred každého z nás misku s hustou polievkou a vtedy ju to začne premáhať. Niečo v jej očiach sa zmení – nadobudnú ten sklený pohľad, ktorý tak nenávidím. Miska, ktorú stále drží v rukách, sa zakolíše a tekutina a kúsky zeleniny skončia na podlahe. Na moje zdesenie sa pozerá práve na Leeho, keď začne bľabotať.

Vezmem jej misku z rúk, aby ďalej nerozlievala, a ako ju kladom na stôl, začne mi búšiť srdce.

„Nocturn je v pasci,“ syčí a jed v jej hlase mi naháňa zimomriavky. „Je uväznený, a keď utečie, rozbije svet na kúsky.“ Matka sa vrhne na Leeho a potiahne ho za tuniku. Už predtým videl jej bludy, ale nikdy neboli namierené proti nemu. Po tvári jej prebehne divoký tieň.

Všetko bolo perfektné, takže to, pravdaže, nemohlo vydržať. Tieto momenty by ma už nemali prekvapovať, ale aj tak som si dovolila dúfať. Cítim, ako ma začínajú štípať oči.

„Mama,“ poviem a snažím sa upriamiť jej pozornosť späť na mňa, aby som ju upokojila. Bohyňa, čo si Lee musí myslieť? Iba ju to ešte viac rozruší.

„A ty,“ vyprskne a obráti sa ku mne s divokým pohľadom. „Nie si tam, kde by si mala byť.“

Zdvihne ruku a pokúsi sa ma udrieť, no ja ju chytím za zápästie a pevne ho držím. Strieborný zásnubný náramok, ktorý jej dal otec a ktorý nikdy nezložila, jej sklízne po chudom predlaktí. Snaží sa mi vytrhnúť, no ja ju chytím ešte pevnejšie.

„Prepáč,“ zamumlem Leemu. Líca mám ako v ohni, nedokážem sa naňho pozrieť. Nezniesla by som pohľad na hrôzu, ktorá sa mu určite zračí na tvári. „Hneď som späť.“

Napoly odvediem a napoly odtiahnem svoju matku von z izby.

„Bud' prekliata! Počuješ ma?“ kričí mama, keď ju ťahám preč.

Za sebou počujem, ako Saela vstane od stola, aby utrela poffrkanú zem. Bojím sa otočiť a pozrieť sa na Leeho výraz. Vždy

bol chápvavý, čo sa týka maminho zdravia, ale nikdy ju nevidel v takomto stave.

Prevediem mamu cez krátku chodbu k jej posteli a našťastie si bez odporu ľahne. Vklízne pod perinu, tvár má bez výrazu.

„Mama,“ začnem, ale zrazu neviem, čo povedať ďalej, aby to malo nejaký zmysel. „Ukáž, dám ti liek,“ poviem nakoniec a vezmem fľaštičku zo stoličky vedľa jej postele, ktorá slúži ako nočný stolík.

Hustý sirup páchne naozaj odporne horko. Nedokážem si predstaviť, akú má chuť, ale mama poslušne prehltne obsah lyžice a otočí sa tvárou k stene, kde si ďalej mumle popod nos rôzne slová a nadávky.

Bez slov si sadnem na matrac vedľa nej a zvrástim tvár pri pohľade na hrče – už dávno sme mali matrac vymeniť, ale nemáme na to peniaze.

Opatrne zdvihnem ruku, pohladkám ju po ramene a opakujem to, kým sa jej napätie nezmierni a dýchanie sa neupokojí.

Snažím sa utíšiť aj svoj vlastný dych a opakujem si, že ona za to nemôže, že si to nevybrala. Občas si to potrebujem pripomenúť – a toto je rozhodne jeden z tých momentov.

Zo všetkého najviac však vnímam pichanie v hrudi – bolestivé vedomie, že som bola hlúpa, keď som dúfala v „normálny“ večer.

Toto je teraz náš normál.

Zhasnem lampáš a po špičkách vyjdem von. Nechcem ju zobudiť. Dúfam, že bude spať a nechá nás po zvyšok večera na pokoji. V tej chvíli sa nenávidím za to, že si prajem, aby s nami nebola, no odsuniem ten pocit nabok.

Váhavo nakuknem späť do hlavnej izby nášho domu a vidím, že Saela a Lee nechali na stole poloplné misky. Prisunuli si stoličky k sebe a Lee jej práve číta legendu o nešťastne zalúbených bohoch. Ona sa túli k jeho utešujúcemu ramenu, celkom pohltená príbehom.

Chvíľu tam stojím a sledujem ich, opretá o rám dverí. Lee zdvihne zrak a pevný pohľad jeho očí hovorí za všetko – neutečie od nás ani po tom, čo sa stalo.

Napätie v mojej hrudi poľaví. Prejdem cez izbu a sadnem si na zem k ich nohám.

„Meryn najlepšie napodobňuje hlas bohyně,“ povie Saela pyšne. „Meryn, prečítaj túto časť!“

„Dobre, ale už iba jednu kapitolu a potom si musíš dorobiť úlohy a ísť spať,“ poviem a zasmejem sa na jej hundraní.

„Bohyňa bola uväznená vo veži a nikto nevedel, že tam je,“ začnem. Slová Saelinho obľúbeného príbehu sú mi dobre známe. „Vedela, že ak chce utiecť, musí si pomôcť sama...“

Keď uložím Saelu, odprevadím Leeho von, aby som mu poprial dobrú noc, a on sa ku mne otočí s vážnou tvárou. Snehové vločky mu padajú na zachmúrené čelo. „Ako často sa to deje, Meryn?“

Vzdychnem, opriem si hlavu o jeho hrud' a on mi začne hladkať paže. „Tie bludy? Každý deň.“

Leeho ruky mi zovrú bicepsy a ja sa mu pozriem do očí. „Nehovorím o bludoch a ty to vieš.“

Sťažka preglgnem a odvrátim zrak. Tá žena tam – tá, ktorá sa ma pokúsila udrieť – nebola moja matka. Leemu som od začiatku otvorene hovorila o jej problémoch a on ich mnohokrát videl na vlastné oči, ale nikdy som mu nepovedala, že pri tom býva aj násilná. Vyjadriť to slovami sa mi zdalo ako zrada matky, ktorú som poznala.

Možno je načase prijať, že matka, ktorú som poznala, už nie je.

A potom je tu ešte jedna vec, ktorú som pred ním skrývala. Tá časť, ktorá ma mučí v mojich snoch. Konkrétne, že aj moja babička trpela týmto šialenstvom, a pred ňou jej matka. Že mi to

šialenstvo koluje v krvi, číha v tieni a čaká, kedy ma stiahne do svojich hlbín.

„Mám to pod kontrolou, ako si videl,“ zamumlem.

„O teba sa nebojím. Je zjavné, že sa o seba vieš postarať. Lenže čo Saela? Tu nie je v bezpečí. Čo ak sa niečo stane a ty nebudeš nablízku?“

V žilách mi vrie frustrácia. Pozriem sa naňho a snažím sa potlačiť slzy, ktoré mi stekajú po tvári. Viem, že má pravdu, ale...

„Čo mám robiť, Lee? Nechať svoju matku, aby sa o seba starala sama? Vziať Saelu a ísť bývať inde? Z čoho by som platila tie dva nájmy? A kto by sa staral o moju matku, ak tu nebudem?“

„Pod bývať ku mne,“ navrhne. „Postarám sa o vás obe. Tvoja mama môže zostať tu a my ju budeme pravidelne navštevovať.“

Trpko odfrknem. „To by nešlo, tvoj byt je primalý. Traja by sme sa tam nezmestili.“

„Tak sa presťahujeme, nájdeme si niečo väčšie. Alebo tam ubytujeme tvoju mamu a ty, Saela a ja budeme bývať tu. Niečo vymyslíme, mačička. Ochránim ťa a ochránim aj tvoju sestru. Dovoľ mi to.“

Slzy mi stekajú po tvári, horúce pramienky v chladnom zimnom vzduchu. Hruď mi zvierajú tak, že ledva dýcham. Kedy naposledy nám chcel niekto skutočne pomôcť? Kedy naposledy niekto videl moju situáciu a ponúkol mi východisko? Ba čo viac – ponúkol mi ho a trval na tom, aby som to prijala?

Odkiaľ sa vzal tento muž, ktorý má takú silu, že mi úplne roztopil srdce? Vymenila by som slnko, oblohu a samotné svetlo za istotu, že ho nikdy nestratím.

Oviniem mu ruky okolo krku a pritiahnem ho k sebe, zúfalo túžiac po jeho perách. On so mnou zacúva za roh, do uličky, ktorá vedie kolmo na našu ulicu. Tu nie sú žiadne pouličné lampy, takže môžeme splynúť s tieňmi a mať to najväčšie súkromie, aké je teraz možné.

Bez dychu narazím do steny za sebou a pritiahnem si Leeho k sebe. Jeho teplé a pevné svaly ma pritlačia k tvrdému kameňu.

Keď sa naše pery opäť spoja, tentoraz to nie je jemné, ale nástojčivé. Stratím sa v túžobnej spleti našich jazykov, objímam ho okolo pása a niekoľkými skrehnutými prstami mu zájdem pod lem nohavíc až na horúcu pokožku.

Lee zavrčí do mojich úst, drsne ma pritlačí k stene a ja na bruchu ucítim jeho tvrdé, naliehavé vzrušenie. Zavlním bokmi proti nemu a vychutnávam si zvuky, ktoré vydáva. Vytiahne mi okraj tuniky z nohavíc, jednou rukou ma pridrží za bok a druhou mi prejde po pokožke, aby mi objal prsia. Medzi jeho rukou a mojou bradavkou je iba tenká vrstva látky.

Prebehne mnou vlna tepla a preruším náš bozk, aby som sa naňho pozrela. Obaja vyzeráme, ako keby sme sa navzájom vyzývali, kto si trúfne zájsť ďalej.

„S tým rozhovorom sme ešte neskončili,“ povie.

„Nie,“ prikývnem. „Neskôr.“

Jeho ústa sa bleskovo prisajú späť na moje. Vtiahne mi spodnú peru medzi zuby a saje ju, kým nezastonám.

Moje blúdiace prsty našli, čo hľadali, cez nohavice cítim jeho ťažké a hrubé vzrušenie. Pohladím ho a naše ústa sa od seba odtrhnú. Lee sa oprie čelom o moje a prerývane dychčí.

„Ideme ku mne?“ Je to napoly otázka, napoly príkaz. *Bohyňa*, keby som tak mohla. V lekárni som si spolu s maminými liekmi vyzdvihla aj svoju mesačnú dávku antikoncepcie, ale...

Nechcem nechať Saelu cez noc samu, najmä po tom, čo len pár blokov odtiaľto uniesli Leesu.

Táto myšlienka vo mne razom uhasí všetok oheň.

Tvár má stále červenú od nášho bozku, vlasy strapaté a mňa od lútosti pichá pri srdci, lebo viem, že nebudem schopná myslieť na nič iné, kým Saelu neskontrolujem a nepresvedčím sa, že je všetko v poriadku.

„Inokedy. Počuj, mal by si ísť, ale budem premýšľať o tvojej ponuke a... nájdeme spôsob, ako to zariadiť.“

„Dobre,“ prikývne a dá mi posledný bozk na rozlúčku.

Vrátim sa do domu, starostlivo za sebou zamknem dvere a rýchlo sa presuniem do izby, o ktorú sa delím so Saelou. Otvorím dvere a zachvejem sa v mrazivom prievane.

To je divné – nemal by tu byť žiadny prievan.

Vtom mi zrak padne na otvorené okno, ktorým dnu prúdi ľadový vzduch.

S búšiacim srdcom bežím k Saelinej posteli.

Je prázdna. Saela je preč.